

19 februari 1999

Beste vrienden,

Na een woelig en uitputtend 1998 was Anklav dit jaar voor mij een 'thuis-komen'. Bekende gezichtjes van opgroeiende kinderen, de trage kanalen die zich achter de missieposten uitstrekken, leven op het ritme van licht en donker, tot rust komen in een zo vertrouwde omgeving... zozeer dat ik er zelfs het fotoapparaat bij vergat!

Gelukkig was dat niet het geval voor Mia en Luc, die samen met hun petekinderen India ontdekten. Graag geef ik hun hier het woord, om ons over hun indrukken te vertellen.

"We hebben zopas onze India-reis achter de rug. We zijn op zoek gegaan naar onze pleegkinderen. Wat betekent 'kinderen steunen', in welke omstandigheden groeien ze op, wat worden ze? Allemaal vragen die we ter plaatse even wilden nagaan.

Niettegenstaande de vermoeiende reis in dit onmetelijke land, is het een hartverwarmende kennismaking geworden. We hebben Karuna, Manisha, Priya, Munakshi, Mahesh, Namrata, Mita en Depesh ontmoet in drie verschillende centra: Khambat, Anklav, Fulwadi.

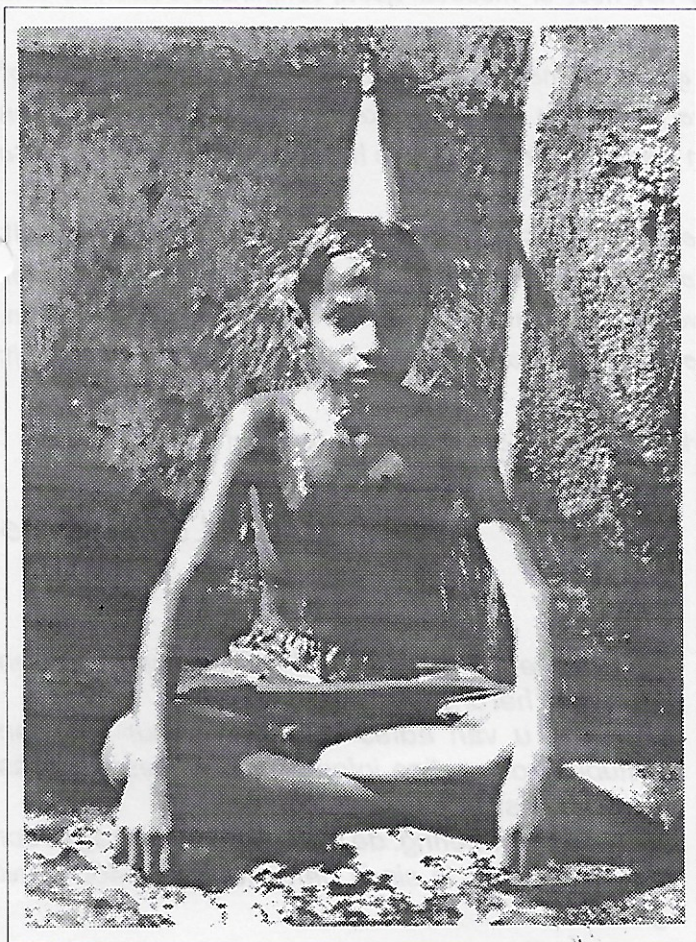
Een 'missie' bestaat uit een zusters-'convent' (klooster) met een meisjes-'boarding' (internaat), en een jongens-'boarding' bij de paters. Leslokalen zijn gemeenschappelijk, er is een dispensarium, en de kerk staat - zoals het hoort - in het midden.

Hun ochtendactiviteiten bestaan uit: opstaan om 6 u., wasbeurt (iedereen wast zich elke dag buiten, van kop tot teen, meestal met koud water...), dan studeren en ontbijten. De klas begint ongeveer om 10 u.

De eerste van onze pleegkinderen die we ontmoetten, was Munakshi, vier jaar geleden nog een kind van vijf jaar, nu een meisje van negen en al met vrouwelijke maniertjes. Ze stond voor ons in een rood jurkje, onmiddellijk omringd door een rits kameraadjes. Ze was mooi en fris, met quitte oogjes. Snel een paar foto's. Ze wilde onze voornaam kennen. Dan klonk de bel voor de klas.

Munakshi is een van de tweehonderd kinderen uit de meisjesboarding van Anklav, het internaat waar ze verblijven omdat ze te ver van de school wonen, en de ouders te arm zijn en hen niet goed kunnen opvangen. Hun kledij en persoonlijke zaken zitten in een kleine doos of metalen koffertje, klein... omdat de kinderen niet veel hebben.

In de klas zitten ze meestal op de grond, maar dat is daar gebruikelijk. Wat 's nachts slaapzaal is, wordt overdag eetzaal. Ze eten uit metalen schalen en krijgen rijst met een saus van verschillende groenten, wat ze met de vingers eten, zoals gebruikelijk is in India. Het is een vrolijke groep en de zusters, paters, leraars en opvoeders worden graag gezien: dat merk je aan de contacten op de speelplaats, het zijn echte moeders en vaders voor hen.

Een (koude) douche op z'n Indisch: de kinderen wassen zich elke ochtend buiten, van kop tot teen.

In het goed uitgeruste dispensarium is iedereen uit de omliggende dorpen welkom. Er komen meestal mensen die geen dokter kunnen betalen. Geregeld gaan de verantwoordelijken op ronde in de dorpen, om verzorging en voorlichting te geven. Ouders moeten ook overtuigd worden om hun kinderen naar de school te sturen, want 'ze zijn hulp in

Het dispensarium staat open voor alle mensen uit de omliggende dorpen die geen geld hebben om een dokter te betalen.

het huishouden of op het veld. En studeren, wat brengt dat wel bij?!

We hebben enkele ouders bezocht in de dorpen. Ze wonen meestal in lemen huisjes met één kamer, waar ze eten en slapen. Er is niet altijd elektrische verlichting. Gelukkig is het weer er meestal goed, tenminste buiten de drie maanden durende moesson en de koude winternachten.

We hebben ook 'afgestudeerden' bezocht. Omdat ze meer geld verdienen, hebben ze een stenen huisje met twee of drie kamers. Ze zijn onderwijzer geworden, bediende, of werken in een fabriek. Ze kennen een mondje Engels en spreken hun dankbaarheid uit voor de kans die ze gekregen hebben. Ze zijn de beste helpers om andere ouders te overtuigen dat zij hun kinderen naar school zouden sturen.

Het gevoel dat al dit werk sinds jaren onbaatzuchtig geleverd wordt, is onbeschrijflijk. Een nieuw India wordt geboren, zonder kasten, waar plaats is voor iedereen en iedereen een kans krijgt. Er is weerstand, omdat het bete. is de mensen klein te houden. In de dagen dat we er waren, werden er leraars vermoord en kerken in brand gestoken. De dagbladen stonden er vol van. Maar toch staan de meesten achter dit reuzewerk. We zijn gelukkig dat we dit allemaal met eigen ogen gezien hebben.

We kunnen nog zoveel meer vertellen, maar Monique beperkt onze tekst 'omdat het op den brief moet kunnen!'

Mia en Luc Michiels

Even praktisch...

1. Dankzij de tussenkomst van de niet-gouvernementele organisatie 'Clubs van de Derde Wereld' zal een aantal waterproblemen in verscheidene boardings opgelost kunnen worden. Wij verheugen ons ten eerste over deze sympathieke medewerking.

2. We hebben de verantwoordelijken van de jongensboardings uitgenodigd in Anklav, om ze nog eens op het hart te drukken dat er zeker één à twee keer per jaar móét worden geschreven. Bij de meisjesboardings schijnt dat vlotter te verlopen

(feminisme?). Indien u in dit verband opmerkingen heeft, laat het ons zeker weten!

3. Als u van adres verandert, stuur ons dan alstublieft de nodige informatie. Dat bespaart ons heel wat postmoeilijkheden.

4. Ter herinnering: de maandelijkse bijdrage voor het peterschap is sinds geruime tijd op 400 frank gebracht.

Van harte,
Monique